

[Aksel Larsen.]

stemt ned, alligevel kunde erklæres for vedtagne. Den daværende Socialministers Udtalelser herom, som maa formenes afgivet paa Regeringens og Regeringspartierne Vegne, er fuldkommen uomtvistelige og ikke til at misforstaa. Naar dette er Forholdet, maa man fastslaa, at Forligsmanden ved den Sammenkædning, der er foretaget her, og hvorved han bl. a. har opnaaet at faa Typografforbundets Forslag vedtaget af Arbejdsmændenes Hovedbestyrelse, har overtraadt sin Kompetence.

Dette gør imidlertid, at det er saa meget mere forkasteligt, urimeligt, ja, efter mit simple Skøn ulovligt for Rigsdagen nu paa Grundlag af denne ulovlige Sammenkædning at tvinge Arbejderne ind under Løn- og Arbejdsbetingelser, som de har forkastet, som de er Modstandere af. Det er jo ikke alene saadan, at Arbejdslønningerne her i Landet ikke holder Maal med Industriens stigende Overskud; det er ogsaa saadan, at Arbejdernes Lønninger bliver langt tilbage for Prisstigningerne, og herunder maa man endda tage i Betragtning, at just paa det Tidspunkt, da Krisen begyndte at sætte ind herhjemme, i 1931, fik store Dele af Arbejderklassen en ganske alvorlig Lønreduktion. Der er saa meget mere Grund til, at man nu, da det overhovedet ikke kan bestrides, at Industrien er i Stand til at betale, søger at faa Lønningerne hævet til et nogenlunde rimeligt Niveau. At det ogsaa vil være paa sin Plads at gennemføre den Arbejdstidsforkortelse, som vil kunne skaffe Arbejde til adskillige ledige Hænder, skulde det være unødwendigt at paapege. Jeg vil imidlertid, da det synes at være gaaet i Glemmebogen paa den Side af Salen, tillade mig at erindre Regeringspartierne om, hvorledes deres Partifæller og Meningsfæller, der sidder i Regeringen i Frankrig, er optraadt i en tilsvarende Overenskomstsituation. Dér optraadte Regeringen og med den den franske Rigsdags Flertal saadan, at man skaffede Arbejderne 40 Timers Arbejdsugen og en almindelig Lønforhøjelse, jeg tror paa 15 pCt. Dér veg Regeringen ikke tilbage for paa den Maade at gribe ind i Arbejdsstridigheder, gribe ind til Arbejdernes Fordel. Resultatet blev i Frankrig for Fagforeningerne det gunstigst mulige; Arbejderne i Frankrig fik Tiltro til deres Fagforeninger, og disses Medlemstal, der i Forvejen var forholdsmæssigt ringe, voksede ganske betydeligt.

Desværre synes Regeringen fortsat at mene, at man her i Danmark bør gaa den stik modsatte Vej. Man gaar den Vej, som

ikke alene stadig vil forøge Kapitalisternes Udbytte, men som ogsaa maa og vil berøve Arbejderne deres Tillid, ikke alene til Regeringen, men til Arbejderbevægelsen som saadan og især til Fagbevægelsen.

Gennem en Aarrække har Arbejderne ikke faaet Lov til at benytte deres Organisationer efter disses Hensigt til at tiltvinge sig forbedrede Lønninger og forbedrede Arbejdsvilkaar. Det er fuldkommen rigtigt, som bl. a. af Arbejdsmandsforbundets Formand Axel Olsen fremhævet og af forskellige af de ærede Medlemmer i denne Sal tiltraadt, at ved en fortsat Lovgivning af denne Art svækker man Arbejdernes Tillid til Fagbevægelsen, og man kan derved opnaa at knække Arbejderbevægelsens Rygrad. Jeg synes, at denne Regering saavel som Socialdemokratiets Rigsdagsgruppe skulde betænke sig endnu et Par Gange, inden man fremturer ad denne Vej.

Jeg kender ikke de Forestillinger, Regeringen og dens Partigrupper gør sig om Fremtiden i dette Land. Jeg aner ikke, hvilken Mening man har om den økonomiske Situations Udvikling, men jeg kan paa mangfoldige Udtalelser forstaa, at man venter sig en meget mørk Fremtid. Saa meget mere Grund er der til for Regeringen og dens Partier at sikre sig, at Tilliden i Arbejderklassen ikke gaar fortabt, at Arbejderbevægelsens Opbygning ikke slaar Revner, og at man ikke den Dag det maaske gaar løs herhjemme, kommer til at staa paa samme Maade, som den tyske Arbejderbevægelse stod, da Demokratiet var udhulet indefra, og de, der skulde være dets Tilhængere og gaa i Ilden for det, ikke havde Tillid til det, og hvor det derfor var muligt for Reaktionen, den fascistiske Reaktion, ved et Kup at tage Magten.

Jeg henstiller, at man endnu engang overvejer denne Sag. Jeg har ikke stillet dette Ændringsforslag af Demonstrationsgrunde eller for at faa et billigt Grundlag til at drive Agitation efter det, der sker. Jeg har stillet Ændringsforslaget, fordi jeg mener, det bør gennemføres, og fordi jeg mener, det kan gennemføres. Hvis man fra Regeringspartierne Side er af den Mening, at dette ikke kan lade sig gøre, og er i Stand til at belægge denne Mening med fornuftige Argumenter og Beviser, skal jeg være villig til at tale om det, men hvis man ikke gør det, saa kan jeg ikke og vil ikke betragte det som andet, end at man anerkender, at Forslaget burde og kunde gennemføres, men at man af en eller anden Grund ikke har den fornødne Vilje dertil eller frygter derfor.

Jeg henstiller endnu en Gang, at man